

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

27 жовтня 2017 року

Одеса – 2017 – Odessa

УДК 351:342.5(061.3)

Р 45

ББК 67.301я73

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Голинська О. В. – к.держ.упр., доц.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц.
Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.
Саханенко С. Є. – д.держ.упр., проф.
Яковлева Л. І. – к.політ.н., доц.
Якубовський О. П. – к.і.н., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 218/10-10 від 12 жовтня 2017 року.

Р 45 Реформування публічного управління та адміністрування: теорія, практика, міжнародний досвід : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 27 жов. 2017 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2017. – 400 с.
ISBN 978-966-394-085-4

Матеріали публікуються в авторській редакції

ББК 67.301я73

ISBN 978-966-394-085-4

© ОРІДУ НАДУ
при Президентіві України, 2017.

щодо процедури прийняття нормативно – правового акту, розробка на підставі аналізу пропозицій щодо оптимізації, вдосконалення та подання документу до затвердження.

Пропозиції щодо сприянню та участі в процесі реформування:

1.Залучити фахівців ОРІДУ до ведення дорадчої діяльності в спосіб проведення семінарів та тренінгів з представниками органів місцевого самоврядування, державних органів влади.

2.Дорадча діяльність доцільно спрямувати на відповідальність стратегічного планування, прийнятим програмним документам у всіх сферах суспільного життя громади, діючому законодавству.

3.В край важливим є впровадження моніторингу реалізації нормативно – правових актів, їх ефективність та вплив на соціально – політичної ситуації в державі та окремому регіоні, це можливо зробити завдяки науково обґрунтованій методикі контролю і аналізу.

Список використаних джерел.

1.Закон України «Про Загальну програму адоптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» //[Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15

2.Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальних органів влади в Україні //[Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014 –р:

3.Розпорядження голови Одеської обласної державної адміністрації від 27.09.2017 № 856/А – 2017 «Про перегляд нормативно – правових актів Одеської обласної державної адміністрації». //[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://oda.odessa.gov.ua>

4.Стратегія реформування державного управління України на 2016 – 2020//[Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/474-2016 – р

5.Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» //[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua>;

ТАТАКІ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ

старший викладач кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету

ДИСЦИПЛІНАРНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ІНФОРМАЦІЮ

Юридична відповідальність є специфічним юридичним засобом забезпечення реалізації охорони і захисту права на інформацію, здійснення закріплених обов'язків.

Юридична відповідальність – це передбачені законом вид і міра державно-владного (примусового) зазнання особою втрат благ особистого, організаційного і майнового характеру за вчинене правопорушення. Юридична відповідальність – одна з форм соціальної відповідальності. Крім юридичної відповідальності, у суспільстві діють й інші форми соціальної відповідальності: моральна, політична, організаційна, суспільна, партійна та ін. Організаційна і політична відповідальність застосовується в таких формах, як звіт, відставка; моральна – засудження громадською думкою; партійна – виключення з партії тощо. Юридична відповідальність має свої специфічні ознаки: спирається на державний примус у формі каральних і правовідновлюючих (компенсаційних) способів; виражається в обов'язку особи зазнавати певних втрат; настає лише за вчинені або вчинювані правопорушення; здійснюється компетентними органами згідно із законом; здійснюється в ході правозастосувальної діяльності за умови дотримання певного процедурно-процесуального порядку і форм, ґрунтується на принципах законності, обґрунтованості, доцільності, невідворотності, своєчасності, справедливості. Залежно від галузевої структури права розрізняють такі види юридичної відповідальності: дисциплінарна, кримінальна, цивільно-правова, адміністративно-правова.

Дисциплінарна відповідальність – вид юридичної відповідальності, яка полягає в обов'язку працівника відповідати перед роботодавцем за дисциплінарний проступок і зазнавати дисциплінарних санкцій, передбачених законодавством про працю. До заходів дисциплінарної відповідальності належать: догана, переведення на іншу роботу, звільнення. Може бути застосована, зокрема, за порушення порядку розгляду звернень громадян тощо.

У зв'язку з прийняттям Закону України від 22.12.2006 року № 534-V «Про внесення змін до деяких нормативних актів України щодо посилення протидії незаконному обігу архівних документів» у ст. 41 Кодексу законів про працю України «Додаткові підстави розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу з окремими категоріями працівників за певних умов» підставою для звільнення, також, можуть бути винні дії працівника, який безпосередньо обслуговує не лише грошові або товарні, але й культурні цінності, якщо ці дії дають підстави для втрати довір'я до нього з боку власника або уповноваженого ним органу.

Такі ж зміни відбулись і у ст. 133 «Випадки обмеженої матеріальної відповідальності працівників». Матеріальна відповідальність настає за вчинене майнове правопорушення, шкоду, заподіяну підприємству, установі, організації робітниками та службовцями при виконанні ними своїх трудових обов'язків. Вона може бути повною чи обмеженою залежно від ступеня вини, розміру заподіяної шкоди, майнового стану, а також інших конкретних обставин. Притягає до відповідальності адміністрація підприємства.

Список використаних джерел.

1. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 року № 322-VIII [Електронний ресурс] / Верховна Рада УРСР. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/322-08>

2. Про внесення змін до деяких нормативних актів України щодо посилення протидії незаконному обігу архівних документів: закон України від 22.12.2006 року № 534-V [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/534-16>

ТОЛПИГО ДЕНИС МИКОЛАЙОВИЧ

аспірант кафедри європейської інтеграції ОРІДУ НАДУ при Президентові України

ЗАКОННІСТЬ ЯК ТЕОРЕТИЧНА ОСНОВА ВЗАЄМОДІЇ ПРОКУРАТУРИ ТА ІНШИХ ДЕРЖАВНИХ ІНСТИТУТІВ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

В період політичних і соціально-економічних трансформацій, які переживає Україна на сучасному етапі становлення правової демократичної держави актуалізується нагальна необхідність укріплення та удосконалення правових основ державного та громадського життя, що потребує належного науково-теоретичного забезпечення. Теоретичні засади державного управління, відпрацьованість категоріально-понятійного апарату створюють передумови досягнення порозуміння та взаємоузгодженості дій суб'єктів державного управління, що займають різні рівні в їх загальній ієрархічній структурі, а також більш чіткої визначеності та змістовності прямих і зворотних суб'єктно-об'єктних відносин [1].

Єдність у спрямуванні діяльності органів публічної влади та прокуратури в площині додержання прав і свобод громадян, захисту інтересів суспільства в межах відповідних компетенцій зумовлює пріоритетність дослідження проблематики реалізації законності в практичній діяльності під час взаємодії цих державних інститутів.

Правові, організаційні та методологічні аспекти проблеми забезпечення законності в діяльності державних інститутів стали предметом дослідження В.Б.Авер'янова, Ю.П. Битяка, В.Т. Білоус, Ю.М. Бисаги, І.Л. Бородіна, М.В. Вітрука, Р.А. Калюжного, А.М. Колодія, О.В. Серьогіна, О.Ф. Скакун, В.Д. Ткаченка К.Ф. Шеремета та інших учених. Водночас, сучасні інтеграційні тенденції розвитку України, процеси децентралізації влади та проблеми реалізації пакету реформ не в повному обсязі відображені в наукових роботах зазначеного сегменту. Відтак, мета цієї роботи полягає у дослідженні поняття законності як теоретичного фундаменту взаємодії прокуратури та інших державних інститутів серед актуальних шляхів державно-правового розвитку.

Значення законності у суспільстві полягає у тому, що вона надає можливість правовими засобами втілювати в життя політику влади, охороняє права та інтереси державних і громадських організацій, права та інтереси громадян, які охороняються законом, передбачаючи свідоме та обов'язкове дотримання і всіма установами та організаціями, і всіма членами нашого суспільства законів та інших нормативних актів [2, с. 32].

У зв'язку з цим рівень забезпечення законності в державі характеризує ступінь довіри громадян до владних інституцій. Наразі, за даними Інституту соціології НАН України, довіра населення до владних інститутів в Україні, на жаль, залишається досить низькою: до парламенту – 5%, до уряду – 6% [3]. Головне почуття українців – це бажання змін: 41% бажать їх сьогодні, а ще їм характерні такі відчуття, як незахищеність (39%), тривога (37%) [3]. Такий стан справ може свідчити про неефективність заходів з охорони законності як особливої соціальної цінності, основою якої є визнання права способом організації суспільного життя.

Універсальність категорії законність в теорії публічного управління проявляється в багатоаспектності її характеристик: у методологічному сенсі – як принцип організації діяльності усіх суб'єктів правозастосування та як метод державного управління, спрямований на упорядкування суспільних відносин; у практичному – як певний режим суспільного життя та вираження прав у законодавстві, що об'єднує правотворчість та правозастосування.

Водночас, як зазначає Г.О. Пономаренко, законодавчого визначення поняття законності, як і поняття закону, немає [4].

В науковій літературі виявляються різні погляди на його визначення.

Ю.П. Битяк під законністю розуміє неухильне виконання законів і відповідних їм інших нормативних актів органами держави, посадовими особами, громадянами та громадськими організаціями. Це означає, що законність обов'язкова для всіх інституцій держави й суспільства (органів законодавчої, виконавчої, судової влади, інших державних і недержавних утворень, громадян). Вона також є обов'язковою умовою, що забезпечує безперешкодну реалізацію прав громадян, громадських утворень на самовираження та вільний розвиток [5].

С.Г. Стеценко визначає законність як комплексне політико-правове явище, яке характеризується неухильним дотриманням вимог чинного законодавства усіма суб'єктами права [6].

Значно ширше розглядає це поняття І.П. Голосніченко, який вважає, що законність – це створення такого адміністративно-правового режиму у суспільстві, при якому вся система органів зобов'язана, з одного боку, суворо дотримуватись вимог законів, а з іншого – вимагати від посадових осіб та громадян безумовного виконання цих законів та інших законодавчих актів, здійснювати інші правоохоронні та правозастосовні заходи з метою зміцнення правопорядку в державі [7].

Аналогічна наукова позиція висловлюється авторами Сучасної правової енциклопедії, які під законністю розуміють режим (стан) відповідності дій, поведінки, діяльності посадових осіб, громадян та юридичних осіб законам і підзаконним нормативно-правовим актам держави, який утворюється у результаті неухильного додержання останніх усіма суб'єктами права» [8].

Незважаючи на різноманітність наукових поглядів на визначення поняття законність, їх можна розподілити відповідно чотирьом основним групам, що вирізняють ті чи інші його характеристики: 1) особливий правовий та суспільно-політичний режим; 2) принцип діяльності державних, суспільних інституцій та громадян; 3) мета та функція публічного управління; 4) основа відповідальності за порушення закону.